

ת"פ 10323/02/13 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד משיח חונדיאשוילי

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 10323-02-13 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ'
חונדיאשוילי

בפני כבוד השופט יוסי טורס
בעניין: פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

המאשימה

נגד

משיח חונדיאשוילי

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין.

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות) לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז 1977. (להלן: "חוק העונשין").

2. העובדות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ולצורך גזר הדין אחזור על עיקרי הדברים.

הנאשם ניהל משרד לתיווך במקרקעין בקריית אתא. בשנת 2007 ביקשה ממנו הגב' לאה אזולאי (להלן - "המתלוננת") כי ימצא עבורה דירה בקריית אתא. הנאשם הציג בפניה דירה השייכת לאישה בשם הנריאטה ממן (להלן - "המוכרת") ומשמצאה הדירה חן בעיניה, הציג בפניה הנאשם מצגי שווא שקריים וקיבל ממנה בשל כך, סכומי כסף ניכרים בסכום כולל של 395,000 ש"ח.

3. בהכרעת הדין קבעתי כי הנאשם טען בפני המתלוננת כי היא נדרשת לשלם לעורך הדין של המוכרת מקדמה בסך של 30,000 דולר על מנת "לסגור עסקה", זאת כאשר לא הייתה כל עסקה על הפרק ולא נדרש אפוא כל תשלום. קבעתי עוד שהנאשם היה מודע לעובדות הכזב ושללתי כל אפשרות שסבר שישנה היתכנות כלשהי לעסקה שהצדיקה את דרישת התשלום מהמתלוננת. בכל מקרה, לא הייתה מחלוקת שסכום זה לא שולם למוכרת ולא הוחזר למתלוננת. בהמשך, כך על פי הכרעת הדין, טען הנאשם בפני המתלוננת, בכזב, כי מתקיים בעניינה הליך משפטי נגד המוכרת לצורך זכיה בדירה במחיר של 140,000

דולר, כפי שהציעה. המתלוננת האמינה לנאשם ומסרה לו בשל מצגי שווא אלו, מעת לעת, סכומי כסף שונים, על פי דרישותיו, בסכום מצטבר של 395,000 ש"ח (כולל סכום המקדמה שהוזכר לעיל). בהכרעת הדין קבעתי שהנאשם היה מודע היטב לכך שלא מתנהל בעניינה של המתלוננת כל הליך משפטי וכי שיקר למתלוננת לאורך תקופה ארוכה, שקרים בוטים, תוך שיצר עבורה מציאות מדומה ומרובת פרטים, לה האמינה. בין יתר השקרים, ניתן לציין כי הנאשם הציג בפני המתלוננת "פסק דין" (מזויף כמובן) הקובע כי זכתה "במשפט"; כן טען בפניה (בכזב) כי נרשמה הערת אזהרה על הדירה לטובתה; והיא נדרשה אף לשלם עבור רכישת מוצרי החשמל "שנותרו" בדירה.

4. להשלמת התמונה אציין כי בהכרעת הדין דחיתי את גרסת הנאשם לפיה את כל הסכומים שקיבל מהמתלוננת מסר לאדם שהתחזה לעורך דין, תוך שהאמין שכספים אלו נדרשים לצורך ניהול ההליך המשפטי. ציינתי גם שאין כל חשיבות לשאלה אם אדם כזה קיים כלל, מקום בו קבעתי שהוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם לא האמין בקיומו של הליך משפטי ואף ידע שאינו מתקיים כלל.

5. עוד יצוין כי לאחר הכרעת הדין, נעתרתי לבקשת המאשימה לתקן טעות סופר בהכרעת הדין, תוך שצינתי כי הנאשם הורשע בריבוי עבירות מרמה ולא רק בעבירה אחת, כפי שניתן היה להבין מהאופן בו נוסחה "השורה התחתונה" בהכרעת הדין וזאת להבדיל מתוכנה (ראה למשל האמור בסעיף 38 להכרעת הדין).

תסקיר שירות המבחן.

6. לבקשת הנאשם, התבקש תסקיר מטעם שירות המבחן. מהתסקיר עלה כי הנאשם נשוי ואב לארבעה ילדים. לאורך השנים שמר על רציפות תעסוקתית, אך מאז האירוע הנדון עובד הנאשם בעבודות מזדמנות. שירות המבחן סקר את תולדות חייו של הנאשם ולאור צנעת הפרט לא יובאו הדברים במסגרת גזר הדין. ביחס לעבירות בהן הורשע, שב הנאשם על טענתו לפיה הולך שולל על ידי אותו מתחזה, החזיק בעמדה קורבנית, מזער את חומרת מעשיו ומשמעותם ולא גילה אמפתיה כלפי המתלוננת. שירות המבחן העריך כי קשייו הרגשיים של הנאשם באו לידי ביטוי אף בעבירות הנדונות, אך מכיוון שהתקשה לקבל אחריות למעשיו, לא יכול היה שירות המבחן להבין את הדינמיקה שהובילה לביצוען.

7. בבואו להמליץ על ענישה, ציין שירות המבחן שקיים סיכון גבוה להישנות מעשים דומים, אך הנאשם שלל נזקקות טיפולית. בשים לב לעברו הפלילי הנקי, המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בדמות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

טיעוני הצדדים והראיות לעונש.

8. ב"כ המאשימה העיד לעונש את המתלוננת. המתלוננת תארה את סבלה של המשפחה בשל מעשי הנאשם שגרמו לאובדן סכום כסף משמעותי עבורה. בעניין זה ציינה המתלוננת כי נזקה גדול משמעותית

מהסכום הנומינאלי שנלקח ממנה, וזאת בשל העלייה החדה שהייתה במחירי הדירות מאז מועד האירוע. עובדה זו גרמה לכך שלא הצליחה לקנות דירה חלופית מאז. המתלוננת תארה את ההרגשה הקשה שחש אדם שרומה בצורה כה אכזרית והוסיפה כי המצב הכלכלי והנפשי הקשה אליו נקלעו היא ובני משפחתה, גרם למתחים רבים בביתם. המתלוננת טענה כי עד היום לא השיב לה הנאשם דבר על חשבון הסכומים שנטל מידה, זולת סך של 6,000 ש"ח ששילם לה לפני מספר שנים.

9. הנאשם העיד לעונש את רעייתו, אשר סיפרה על הישגיהם המרשימים של ארבעת ילדיהם ועל תכונותיהם הטובות. כן ציינה כי הנאשם נמצא במצב של דכאון בעקבות מעורבותו בנזק שנגרם למתלוננת ומשכך סגר את העסק בו עבד. רעיית הנאשם תיארה את המצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה המשפחה, עד כדי חוסר במזון ותנאי מחייה בסיסיים וציינה שקיים צו לפינוי המשפחה מביתה בשל חובות. ביחס להשפעת עונשו של הנאשם על המשפחה, ציינה כי הנאשם משמש עמוד התווך של המשפחה ובלעדיו לא תוכל לשאת במעמסה.

10. גיסו של הנאשם העיד אף הוא ותאר את המאמצים שעשה על מנת לגייס כסף ולהעבירו למתלוננת. עם זאת, ציין הגיס שאין באפשרותו לשלם למתלוננת בדיעה שלמרות זאת יענש הנאשם בעונש מאסר.

11. ב"כ המאשימה טען כי מדובר בנאשם שפעל בזדון ובמרמה לאורך כשנה, תוך שהוא מטעה הן את המתלוננת והן את מוכרת הדירה והכל לשם בצע כסף. עוד צוין כי הנאשם מסר מספר גרסאות שקריות, הן בפני בית המשפט והן בפני שירות המבחן. לדבריו, התנהגותו זו משקפת דפוסים עברייניים בולטים ולא כשל נקודתי. ב"כ המאשימה הדגיש עוד שהנאשם ניצל את אמונה של המתלוננת בו, אמון הנובע מהתפקיד שלקח על עצמו לשמש כמתווך. ביחס לערך המוגן שנפגע בשל המעשים, נטען כי אלו פגעו ברכוש הזולת, באמון הציבור במקצוע התיווך ובהתנהלותם התקינה של ח"י המסחר.

12. ב"כ המאשימה טען שלמרות ריבוי העבירות יש לראות בהתנהלות כולה כאירוע אחד לצורך קביעת המתחם וביקש לקבוע מתחם ענישה הנע בן 3 שנות מאסר ועד 6 שנים בצירוף קנס ופיצוי.

13. ביחס לשיהוי שבהגשת האישום, טען ב"כ המאשימה כי טרם העברת החומר לפרקליטות, המתינה המשטרה שהנאשם ששייב למתלוננת את כספה - כפי שהצהיר אותה עת שיעשה - ומשלא שולם דבר, הועבר החומר לפרקליטות והוגש אישום. לאור כך נטען שאין לקבל טענה בדבר שיהוי כלשהו. ביחס לעונש ההולם את מעשי הנאשם, ביקשה המאשימה לדחות את המלצת שירות המבחן ולהטיל ענישה מחמירה בגדרי המתחם, שיהא בה להלום את המעשים. בעניין זה טענה המאשימה כי יש לחייב את הנאשם בפיצוי המתלוננת אף מעבר לפיצוי המרבי שבחוק (בשל ריבוי העבירות) וכן להטיל קנס.

14. ב"כ הנאשם הדגיש את עברו הנקי של הנאשם, את נסיבותיו האישיות ואת מצבו המשפחתי. נטען כי מצבה הכלכלי של המשפחה בכי רע והיא אף איבדה את דירת המגורים בשל מעשה מרמה שנעשה כלפיה. עוד

נטען כי הנאשם ביקש להשיב למתלוננת את הכספים, אך הדבר אינו ביכולתו ולכן משפחתו ביקשה לסייע, אך בתנאים שאינם בשליטתו. הסנגור טען כי יש להביא בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, וכי מאז לא ביצע הנאשם כל עבירה, ואת השיהוי שעד הגשת האישום. הסנגור שב על טענותיו במסגרת הכרעת הדין, ביחס למעורבותו של אדם נוסף במעשים וביקש להביא נתון זה בחשבון כך שיקבע שהנאשם לא נהנה לבדו מכל סכום המרמה. עוד נטען כי הנאשם השיב למתלוננת כ- 40,000 ש"ח, הגם שהציג סכומים אלו במרמה כדמי שכירות ששילמה המוכרת במהלך "ההליך המשפטי".

15. לאור כל זאת ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בעונש מאסר שיבוצע בעבודות שירות כהמלצת שירות המבחן ולהימנע מהטלת קנס ופיצוי. ביחס לפיצוי הודגש שקיים פסק דין אזרחי על מלוא הסכום, אשר הנאשם לא הגיש ערעור לגביו.

16. הנאשם בדברו האחרון הצר על הנזק שנגרם למתלוננת וביקש את התחשבות בית המשפט לאור התנהגותו החיובית קודם לאירוע והמצב הכלכלי הקשה בו מצויה משפחתו.

דין והכרעה

17. בהתאם לתיקון 113 על בית המשפט לגזור את הדין לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם את העבירות בנסיבותיהן. זאת יש לעשות בהתאם לעקרון המנחה בענישה שהנו הלימה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו ויתר השיקולים כאמור בסעיף 40ט לחוק העונשין. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם נכון לחרוג ממנו, שאחרת יגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בענייננו, יש לקבוע תחילה אם מעשי הנאשם מהווים אירוע אחד או שמא מספר אירועים בהתאם לסעיף 40ג' (א) לחוק העונשין. אמנם מדובר במספר עבירות מרמה (כמספר הפעמים שהנאשם קיבל כספים בשל מצג שווא שהציג) שנעשו בזמנים שונים, ועל פני פרק זמן ממושך יחסית של כמעט שנה, ואולם מדובר בעבירות שבוצעו כלפי אותה מתלוננת, כאשר כל עבירה הנה חוליה נוספת של אותה תכנית עבריינית. משכך, קיים קשר הדוק וברור בין העבירות ועל כן מדובר באירוע אחד הכולל מספר עבירות (ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14); ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14); רע"פ 4760/14 קיסלמן נ' מדינת ישראל (7.5.15)).

יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16):

"בחינת עניינו של המערער על-פי מבחן 'הקשר ההדוק' מלמדת כי את מעשיו יש לראות כאירוע אחד. הונאת 'פונזי', כגון זו שביצע המערער, מורכבת על-פי טיבה מפעולות רבות המאופיינות בתכנון, תחכום ושיטתיות, ולפיכך קשורות זו בזו בקשר ענייני הדוק. הדברים יפים ביתר שאת בהונאה מסוג זה (המכונה גם 'תרמית פירמידה'), במסגרתה - הונאתו של אחד מבוססת על הונאתם של אחרים, ולהפך. טול אחד או יותר ממרכיבי הפירמידה, וערערת את יציבותה של הפירמידה כולה.

18. עוד יובהר כי אין בקביעה שמדובר באירוע אחד, לפגוע בכך שמדובר במספר מעשים שונים, כאמור בסעיף 186 לחסד"פ, ומשכך על נושא זה למצוא את ביטוי בקביעת גבולות המתחם (ראה ע"פ 1082/14 **אשרף נאסר נ' מדינת ישראל** (23.7.15)).

19. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** העבירות שביצע הנאשם פגעו בזכותה של המתלוננת לשמירה על רכושה וקניינה. כן פגעו המעשים באמון הציבור במקצוע התיווך, וזאת בשל הפרת חובות האמון שחב מתווך מקרקעין (סעיף 8 לחוק המתווכים במקרקעין, תשנ"ו-1996). במקרה זה מדובר בפגיעה משמעותית בערכים אלה, לאור מהות המרמה; תחכומה; משכה; והסכומים המשמעותיים שהוצאו מהמתלוננת בעטייה.

20. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירה:** מעשים כגון אלה בהם חטא הנאשם מחייבים תכנון וחשיבה מוקדמת, וזאת כתנאי להצלחת המרמה. נסיבה נוספת לחומרה יש לראות, כפי שצוין לעיל, בניצול מעמדו של הנאשם כמתווך דירות, החב חובת נאמנות למתלוננת. עוד אשוב ואציין כי הנאשם גרם למתלוננת ובני משפחתה נזק ממשי וקשה, נזק שהיה צפוי מראש בעת ביצוע המעשים. הסיבות המדויקות בגין בוצעו המעשים לא נחשפו עד תום, לאור הכחשת הנאשם כי ידע על אודות המרמה, ומשכך אין לראות כל סיבה זולת בצע כסף, זאת אגב אטימות לב כלפי סבלם של המתלוננת ומשפחתה.

21. **מדיניות הענישה:** לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 2224/11 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (22.3.11) - במסגרתו דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של נאשמת, אשר התחזתה לסוכנת ביטוח והוציאה במרמה מעל 400,000 ש"ח מלקוחות שביקשו להשקיע את כספם. הנאשמת נידונה ל- 18 חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס וחויבה לפצות את המתלוננים. ערעורה כאמור נדחה.

ע"פ 2519/10 **אהרון בראנס נ' מדינת ישראל** (3.2.2011) - במסגרתו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, אשר מכר נכס מקרקעין במרמה, תוך זיוף מסמכים. בית המשפט המחוזי גזר עונש של 28 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, וזאת חרף החרטה שהביע הנאשם, נסיבותיו האישיות והיותו נעדר עבר פלילי. ערעורו כאמור, נדחה.

בע"פ (מחוזי ת"א) 45227-08-10 **בינו נ' מדינת ישראל** (9.2.11) התקבל ערעורה של הנאשמת על חומרת עונשה והועמד על 8 חודשי מאסר בפועל חלף 12 חודשים. במקרה זה, הנאשמת טיפלה מספר שנים בזוג קשישים, ולאחר מכן זייפה צוואה וכתובה ממנה עלה שנישאה, לכאורה, לבנם המנוח, והכל על מנת לזכות בירושתו. בגין כך, הורשעה בשתי עבירות של ניסיון קבלת דבר במרמה וזיוף. בית המשפט המחוזי הקל כאמור בעונשה לאור עברה הנקי, חלוף הזמן ומצבה הרפואי.

22. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את האירוע שבפני הוא מאסר הנע בין 15 חודשים ועד 36 חודשים.

קביעת עונשו של הנאשם.

23. כבר עתה ציין כי עונשו של הנאשם אמור להיגזר בגדרי המתחם אותו קבעתי. חרף עברו הנקי של הנאשם, אין מקום במקרה זה לשקול שיקולי שיקום. למעשה שירות המבחן עצמו לא סבר שיש מקום לנקוט בעניינו של הנאשם בהליך טיפולי כלשהו ולא ציין שקיימים סיכויי שיקום. אדרבא, שירות המבחן ציין כי הנאשם מחזיק בעמדה קורבנית, אינו מגלה כל אמפטיה לקורבן ואינו רואה כל צורך בהליך טיפולי. אפשר ועמדה זו הנה תולדה של כפירת הנאשם וטענתו לפיה אף הוא קורבן של פרשה זו. מובן גם שכפירתו - אף כיום לאחר הכרעת הדין - לא תעמוד לחובתו, במובן זה שעונשו לא יוחמר בשל כך. ואולם לצורך השאלה אם נכון להביא בחשבון שיקולי שיקום, בוודאי לצורך חריגה ממתם הענישה, ברי שמדובר בנושא רלוונטי. כידוע "שיקולים בדבר לקיחת אחריות והבעת חרטה נוגעים לליבת מלאכת הענישה וקשורים בקשר הדוק למרבית שיקולי הענישה - סיכויי השיקום, הרתעת היחיד והגנה על שלום הציבור. השאלה אם הנאשם, לאחר שנמצא אשם, נוטל אחריות למעשים שבהם הורשע עומדת במרכז של שיקול השיקום, שכן לקיחת אחריות והבעת חרטה הם קריטריונים חיוניים שבהם נעזרים בתי המשפט וקציני שירות המבחן לצורך הערכת פוטנציאל השיקום של הנאשם שלפניהם" (ע"פ 8421/12 ינון בן חיים נ' מדינת ישראל (29.9.13)).

24. לקולא, הבאתי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם ואת נסיבותיו האישיות, לרבות היותו איש משפחה ואב מסור. הבאתי גם בחשבון את מידת הפגיעה שתגרם למשפחתו בשל עונש מאסר ואת הקשיים בהם יתקל הנאשם בעת ריצוי עונש מאסר, לראשונה בחייו. בהקשר זה נתתי דעתי גם לדברי אשת הנאשם אשר תיארה את קשייה הרבים וצינה כי אף על פי שהנאשם אינו מסייע כעת למשפחה מבחינה כלכלית, הוא משמש כעמוד התווך של המשפחה.

25. נתון נוסף ורלוונטי עניינו השיהוי בהגשת כתב האישום. העבירות שביצע הנאשם נעברו בין השנים 2007-2008, המתלוננת הגישה תלונה במשטרה ביום 15.6.2009 וכתב האישום הוגש בתחילת שנת 2013. היינו שחלפו כארבע שנים מהגשת התלונה ועד להגשת כתב האישום. אמנם בחלק מהזמן המתנה המשטרה לראות אם הנאשם ישיב את הגזלה -כהבטחתו - ואולם מדובר בתקופת המתנה של מספר חודשים בלבד, שלא ניתן לתלות בה את השיהוי המשמעותי במקרה זה.

26. בפסיקה נקבע לא אחת כי מקרה של שיהוי משמעותי יצדיק התחשבות בענישה, ואף אם לא בהימנעות ממאסר כלל, אזי יביא להקלה משמעותית. בענייננו, כאמור, מדובר בשיהוי ממשי של כארבע שנים. אין מדובר בתיק חקירה מורכב ולא נדרשה תקופה כה ארוכה לצורך הגשתו. משכך מדובר בשיהוי בלתי מוצדק.

27. לעניין זה ראה ע"פ 5377/11 יצחק סויסה נ' מ"י (3.7.12) שם נקבע כי :

"הזמן שחלף בעניין דנן - כשלוש שנים - אכן רב ומצדיק התחשבות במסגרת גזר הדין."

ביחס להיותו של שיהוי בן שלוש שנים בלתי סביר, ראה גם ע"פ 8988/11 מוחמד רפאת נ' מ"י (8.5.12):

"אשר לשיהוי, נציין כי הפרשה דנא אירעה ביום 28.9.07, וכתב האישום הוגש כתום למעלה משלוש שנים, ביום 17.10.10. דבר זה קשה להלמו, כשהמדובר בתיק ממוקד וקטן ממדים ביחס מעין זה, וזאת גם משמביאים אנו בחשבון את העומס המוטל על הפרקליטות. עינוי הדין בדיני נפשות, אף שמדובר במי שעברו עבירות, הוא קשה; אכן, העומס גורם לשיהוי לעתים גם בבתי המשפט, אך בדגש על התחום הפלילי, מצווים הכל - והתביעה בכללם - לצמצמו ככל הניתן, ושלוש שנים עד לכתב אישום הן זמן רב מאוד בכגון דא".

28. כן, יש להביא בחשבון את חלוף הזמן (הכולל, היינו לא רק תקופת השיהוי) מאז ביצוע העבירות בשנת 2007-2008.

29. חרף מכלול השיקולים לקולא, כמפורט לעיל, עונשו של הנאשם חייב להלום את חומרת מעשיו ולבטא את הפסול שבהם. כפי שציין בית המשפט העליון לאחרונה בפרשת מרמה (חמורה יותר מעניינו) "המסר צריך אפוא להיות ברור: ידע כל המבקש לעשות מלאכתו רמייה, כי אף שה'תשואה' גבוהה, הסיכון והמחיר גבוהים כפליים" (ע"פ 5668/13 ערן מזרחי נ' מדינת ישראל (17.3.16)).

30. מעשיו של הנאשם התפרשו על פני תקופה משמעותית בת כשנה, במהלכה שב והונה את המתלוננת, אישה קשת יום שכל בקשתה הייתה לרכוש קורת גג למשפחתה. הנאשם הציג בפני המתלוננת מצגי שווא שונים וקיבל ממנה במרמה מאות אלפי ש"ח. הנאשם עשה שימוש בשקרים רבים ובוטים ודי להאזין לשלל ההקלטות שסיפקה המתלוננת, על מנת ללמוד על מידת התחכום, המרמה והרשעות.

31. כאן המקום לציין כי הנאשם לא ראה לנכון עד היום (בחלוף כשמונה שנים) להשיב למתלוננת את הכספים שגזל ממנה, הגם שקיים בנדון פסק דין אזרחי המחייבו לעשות כן. המדובר בשטר החוב עליו חתם הנאשם בשלב מסוים, לאחר שהמתלוננת החלה לחשוד במעשיו. משכך, אף אם עדיין מחזיק הנאשם בטענתו לחפות במסגרת ההליך הפלילי (ומשכך מסרב להשיב את כספה), יש לזקוף לחובתו שלא עשה דבר להיטיב את נזקה של המתלוננת ולו באופן חלקי ועל פי יכולתו, שהרי אין מחלוקת שהתחייב להשיבו את שנטל, על פי שטר החוב שהוגש לביצוע ללא התנגדות. נתון זה, לכל הפחות מפחית ממשקלו של "חלוף הזמן", שכן בהקשר זה, חלוף הזמן הוא בעוכריו של הנאשם. אציין בעניין זה כי נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם ליתן את גזר הדין בריחוק מסוים משלב הטיועונים לעונש, על מנת לאפשר לנאשם בפרק זמן זה להשיב למתלוננת את כספה ואולם במועד גזר הדין התבקשה דחיה נוספת. שוב נעתרתי לבקשה, אך הנאשם עדיין לא שילם למתלוננת דבר. משכך קבעתי שגזר הדין יינתן במועדו, היינו היום.

32. נתתי דעתי גם לעמדתו של שירות המבחן, אולם לא מצאתי לקבלה בנסיבות העניין. כידוע "עמדת שירות

המבחן היא אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה יבחן לגופו" (רע"פ 1068/13 **מלסה נ' מדינת ישראל** (22.2.2013)). שירות המבחן מונחה על ידי שיקולים שונים והוא נותן משקל רב לשיקולים העוסקים בנאשם בלבד. במקרה זה עמדת שירות מבחן אינה מבטאת אופק שיקומי כלשהו, אלא הקלה עונשית כפי שרואה לנכון שירות המבחן. בית המשפט חייב להביא בחשבון שיקולים רחבים יותר לצורך גזירת הדין (בש"פ 5309/05 **צמח נ' מדינת ישראל** (29.6.2005)) וממילא היעדרות לעמדת שירות המבחן מחייבת סטייה לקולא ממתחם הענישה, דבר שאינו ראוי בנסיבות העניין - אף לשיטתו של שירות המבחן.

33. לעניין הטלת קנס, הבאתי בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם, כפי שמשתקף מהמסמכים שהוצגו בפני (ענ/3-2). חרף מצבו הכלכלי הלא קל של הנאשם, סברתי שאין אפשרות שלא להטיל קנס בנסיבות מקרה זה. מדובר בעבירה כלכלית, שבוצעה במרמה, תוך גרימת נזקים כבדים למתלוננת ובני משפחתה. בעבירות מסוג זה מתחייבת ענישה כלכלית (רע"ב 1049/15 **נזרי נ' שירות בתי הסוהר** (18.6.2015)), אם כי מובן, שאת גובה הקנס יש לגזור בהתאם ליכולתו הכלכלית של הנאשם וכך גם את תקופת המאסר חלף הקנס וזאת אף בשים לב לגובה הפיצוי המוטל (ע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.16)).

34. ביחס לסוגית הפיצוי, אציין כי הבאתי בחשבון את העובדה שקיים חוב פסוק (בשל שטר החוב ת/4) העומד כיום על כ- 480,000 ש"ח (ראה פריט 10 בענ/3). עם זאת, סכום זה (אשר לא נגבה משך שנים) אינו מכסה את מלוא נזקי המתלוננת, הכוללים נזקים בלתי ממוניים משמעותיים הראויים לפיצוי. אציין כי סכום השטר הנומינאלי (360,000 ש"ח, ראה ת/4) אף נמוך מהסכום הנומינאלי שנלקח מהמתלוננת במרמה (395,000 ש"ח כנזכר בכתב האישום). לאור כך, ראוי לפסוק פיצוי בהליך זה, תוך הבאה בחשבון של החוב הפסוק.

35. סיכומו של דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 20 חודשי מאסר בפועל.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירה שמהותה שליוותה יד ברכושו של הזולת.
- ג. קנס בסך 20,000 ₪ או 80 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בעשרים תשלומים שווים ורצופים החל ביום 1.7.16; אי עמידה באחד התשלומים יעמיד את יתרת התשלום לפירעון מיידי.
- ד. פיצוי לעדת תביעה מס' 3 בסך 50,000 ₪. הפיצוי ישולם במזכירות בית המשפט עד ליום 1.8.16 ב"כ המאשימה ימציא למזכירות בית המשפט את מספר חשבון הבנק של המתלוננת וידע אותה בדבר החלטתי.

מוצא בזאת צו עיכוב יציאה מהארץ ביחס לנאשם. הנאשם יפקיד את דרכונו במזכירות בית המשפט עוד היום.

להבטחת התייצבותו לריצוי מאסרו, יחתום הנאשם על התחייבות עצמית בסך 20,000 ש"ח וכן ימציא ערב צד ג' על סכום דומה. בטוחות אלו יינתנו היום לכל המאוחר.

בכפוף לקיום תנאים אלו, הנני מעכב ביצוע מאסרו של הנאשם עד ליום 3.7.16

בתאריך זה ועד השעה 10:00 על הנאשם להתייצב בבית מעצר קישון, לשם ריצוי מאסרו, כשברשותו תעודת זהות ו/או דרכון.

על הנאשם לתאם, מבעוד מועד, כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפון:

08 - 9787377

08 - 9787336

הודעת זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז אייר תשע"ו, 24 מאי 2016, בהעדר הצדדים.